

Neděle 24.3.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Zj 3,14-22: *Kristův pohled na Církev*

„Andělu církve v Laodikeji piš: **Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: „Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech!“**

Určité hodnoty se dají změřit speciálními přístroji: na zjištění teploty používáme teploměr, na měření rychlosti tachometr a na měření tlaku manometr. Když bychom chtěli ovšem změřit např. intenzitu lásky nebo radosti, budeme mít problém. Ani na hodnocení víry nebo hloubky duchovního života nemáme žádné přístroje. Přesto se v Bibli o kvalitě křesťanské víry a duchovního života mluví. Dnes jsme otevřeli poslední biblickou knihu, knihu Zjevení, a zjistili, že Pán Ježíš Kristus používá pro posouzení křesťanského života zvláštní přirovnání. Zaposlouchejme se do biblického poselství, ve kterém Pán Ježíš mluví ke křesťanům na konci 1.století. V tom pohledu Pána Církve můžeme zaslechnout něco důležitého také pro sebe.

1. *Duchovní diagnóza - vlažnost věřících*

To první, co z Ježíšova dopisu křesťanům v Laodikeji slyšíme, je zpráva, že náš Pán všechno vidí a všechno ví. Jako věřící, jako Boží děti Mu patříme a Jemu na nás záleží. On nás zahrnuje svými dary, svou milostí, láskou, odpuštěním a ochranou. Jako dobrý zahradník čeká, že Jeho péče o nás přinese ovoce. Z každého takového ovoce se raduje. A když se ovoce neukáže, stará se dál a chce nám pomoci.

Ježíšův pohled na křesťanský sbor v Laodikeji žádnou radost nepřinesl. Pán Ježíš při svém hodnocení 7 sborů vidí všechno, nejen chyby a slabiny. Vždy se snaží najít také něco povzbudivého. A tak pochválí dokonce sbor v Sardech, který „*měl jméno, že je živý, ale byl přítom mrtev*“. Jenom u Laodikeje nevidí nic, co by zasluhovalo ocenění! Sbor v Laodikeji je tak vážně nemocný, že se v dopise nemluví o ničem jiném než o nemoci! Ta duchovní nemoc se jmenuje VLAŽNOST. Nikdo ve sboru to nepoznal a neviděl, nikdo s tím nic nedělal. Musí přijít Pán, aby se dotkl bolavého místa a předepsal léčbu.

Co znamená diagnóza, že křesťanský sbor v Laodikeji je *vlažný*? To znamená, že „*není ani horký ani studený*“. „*Horký křesťan*“ je člověk, který hoří pro Krista, který věří v Krista, miluje Krista a je Mu cele oddán. „*Horký sbor*“ to je společenství křesťanů, kteří prožili pokání, uvěřili v Pána Ježíše, jsou naplněni Duchem svatým a žijí celým srdcem pro Pána. „*Studený*“ člověk je člověk, který nevěří v Krista a žije bez Boha. A „*vlažný*“ člověk je něco mezi tím: *ani studený ani horký*. Z počátečního nadšení je už jen poloviční nadšení, z plného odevzdání Kristu už jen poloviční oddanost. Vlažný křesťan se sice stále považuje za věřícího, ale žije si tak, jak se mu to hodí. Jak se to může stát?

Laodikeja začala určitě dobře, podobně jako ostatní sbory v Malé Asii. Působil tam určitě Epafras, spolupracovník apoštola Pavla, možná i někteří další. Byl ovlivněn apoštolem Pavlem, veden Duchem svatým. Proto můžeme právem říct, že sborová práce tam byla postavena na zdravých základech. Sbor v Laodikeji začínal jako sbor, který hořel pro Krista a pro Jeho evangelium. Ale pak se to pokazilo.

2. Příčina vlašnosti – sebeklam věřících Odkud se vzala ta vlašnost? Hlavním důvodem vlašnosti byl podle Ježíšových slov život v sebeklamu. Vlažnost věřících mohla začít tím, že křesťané zanedbávali svůj vztah ke Kristu, přestali naslouchat Ježíšovu slovu a ztráceli kontakt s duchovní realitou. Více si zakládali na tom, jak sami vidí sebe, a čím dál méně se ohlíželi na to, co jim k jejich životu říkal Pán. Nedostatek sebepoznání způsobil, že žili v sebeklamu, v iluzi. Čím to je, že člověk dokáže žít v sebeklamu? Odpověď je jednoduchá. Daleko lépe se nám žije s iluzemi než s pravdou o sobě. Zvláště tehdy je to jednodušší, když je pravda a skutečnost nepřijemná. Proto se lidé utíkají do světa iluzí, také zbožných iluzí. Raději máme obraz, který jsme si o sobě sami vytvořili, než obraz, který se nám naskytne při pohledu do našeho nitra. Když jsme k sobě upřímní, musíme přiznat, že pohled na skutečný stav našeho života nám přináší většinou zklamání. A tak se stydíme a prožíváme pocit viny... V Laodikeji měl vliv na vlašnost věřících také blahobyť, posiloval v křesťanech pocit soběstačnosti a spokojenosti až je to vedlo k duchovní pýše (v. 17 - „*Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji!*“) - Ovšem sebepoznání nepřináší jen zklamání, ale také bolest. Sebeoznání je útokem na naši sebeúctu. Není to příjemné, když si musíme přiznat, že představy, které jsme si o sobě pěstovali, byly iluzemi. Proto uhýbáme před sebepoznáním, abychom se vyhnuli zklamání i bolesti. Taková životní strategie je ovšem nebezpečná. Bolest má totiž tu funkci, že nás upozorňuje na to, že něco není v pořádku. Když necítíme bolest, neuvědomujeme si ani nemoc. A nemoc, o které nevíme, taky neléčíme. Na takovou nemoc se dá klidně umřít...

3. Možnost nápravy

Pán Ježíš z věřících v Laodikeji žádnou radost nemá. Přesto se jich nevzdává a ukazuje jim na možnost nápravy. To nejhorší, co nás může v životě potkat, je situace, kdy nás Pán Ježíš nechá jít vlastní cestou. Proto děkujeme za každé Boží zastavení, za napomenutí a vyučování. Ve svém poselství radí Pán Ježíš „vlašným“ křesťanům, aby přišli k Němu a uznali, že jsou „ubozí, bédní, nuzní, slepí a nazí“. Nový začátek je možný, ale je možný jen v pokání před Bohem. Pokání je lékem pro všechny: nejen pro nevěřící, ale také pro vlašnou církev. Věřící v Laodikeji potřebují, aby jim Pán otevřel oči, aby uviděli, jak velice potřebují Krista. A pak mohou od Krista přijmout vzácné Boží dary: život trvalé hodnoty, novou identitu Božích dětí, která spočívá v životě z Boží milosti a z Božího odpuštění.

Dnešní biblický text není jen obrazem církve v Laodikeji. Je také zrcadlem, ve kterém můžeme vidět sami sebe. Máme odvahu se do tohoto zrcadla podívat? – Vybavuje se mi zde známý Ježíšův rozhovor s Petrem. Apoštol dostává 3x stejnou otázku: „*Petře, miluješ mě?*“. Z toho je nade všechno jasné, že v křesťanském životě nejde na prvním místě o znalost Bible nebo křesťanského učení. Jde především o osobní vztah důvěry a lásky ke Kristu. Pokud tedy chceme vědět, jak na tom duchovně jsme, zkusme si odpovědět na otázku „*Miluji Pána Ježíše?*“. Pokud hoříme pro Krista, odpovíme „ano“. Pokud jsme „vlašní“, bude nám tato otázka připadat nevhodná a nepřijemná. Pak je na místě „*se vzpamatovat a činit pokání*“, jak to říká Ježíš sboru v Laodikeji. - Prosme o to, aby Pán Ježíš očistil naše srdce od polovičatosti a naplnil je láskou, oddaností i poslušností. Prosme za to, aby zapálil naše srdce a pomohl nám hořet pro Něho a Jeho království. Pán Ježíš říká sboru v Laodikeji, že existuje cesta od duchovní vlašnosti k životu plné oddanosti Bohu. Zve vlašnou církev k duchovní obnově. Díky Velikonočnímu dílu Ježíše Krista je možné začínat znovu. Necháme se pozvat? Dnes je k tomu příležitost.

Bronislav Kaleta